

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmae Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De ordine dicendorum in ista parte. Et de distinctione prodigalitatıs à liberalitate. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

ferat vêt⁹. At cælestis illa regio per triginta annos velocissimo syderi viâ præstat. Ex angustia terre accidit pressura illa, de qua dicit dominus Io. 15. In mûdo pressuram habebitis. ¶ Septimum remedium est, quod homo fiduciam suam in Deo ponat, quod Deus ei necessaria præbebit, si ipse ei seruerit, secundum quod dominus sciet ei expedire. Vnde Mat. 6. post illud verbum, Nô potestis Deo seruire & mâmonæ, subiungit dominus: Ideo dico vobis, ne solliciti sitis animæ vestræ quid mâduceitis, neque corpori vestro quid induamini. Deinde monet ad hoc vt in eofiducia ponatur. Mammona Syra lingua interpretatur diuitiæ. Dicitur etiâ hoc nomē esse dæmonis qui præest diuitiis. ¶ Octauum & vltimū & summū remediū est, q̄ homo elemosynis & orationibus, & omnibus aliis modis quibus poterit gratiâ Dei sibi impetret, quæ sola sufficit hominē liberare à laqueis cupiditatis & auaritiæ. Vnde Matth. 19. cum dixisset dominus, difficile diues intrabit in regnū celorū: & discipuli admirarētur, dixerat: Quis poterit saluus esse? Respondit dominus, Apud homines impossibile est. Et supplet interlin. vt per se à cupiditatibus suis cōuertantur. Ideo valde timendū est cupiditatis peccatum vel auaritiæ, quæ cū tanta difficultate hominem dimittit. Sicut terra quandâ stabilitatē videtur habere quā non habet aqua & aër, iuxta illud Eccle. 1. Terra in æternū stat. sic peccatū auaritiæ, quod est peccatū terrenum diuturnius videtur esse peccato vanitatis & voluptatis. Et fortè propter hanc diuturnitatē dicit Isidorus de hoc pctō: Omni genere peccatorū peior est auaritiæ.

De prodigalitate, quæ est vitium contrarium auaritiæ.

P A R S V. quæ habet quatuor capitula.

De ordine dicendorum in ista parte. Et de distinctione prodigalitati à liberalitate.

C A P. I.

Post remedia auaritiæ dicendū est de prodigalitate, quæ est vitium contrariū auaritiæ, de quo hoc ordine dicemus. Primo distinguemus prodigalitatē à largitate. Secūdo ostēdemus quæ mala ex prodigalitate proueniūt. Tertio assignabim⁹ quædam stultitias prodigi. Vltimo tangemus aliquid specialiter de prodigalitate clericorū. ¶ Quadrupliciter verò possum⁹ distinguere prodigalitatē à largitate. ¶ Primò in hoc, q̄ prodigus sua non cōfert, sed ventus vanitatis ei aufert. Sicut aliquis non dicitur largus, si vêtus pallium suū ei auferat. Nec arbores liberales dicuntur, si ventus ab eis fructū excutiat. Sic nec prodigus largus dicendus est, vel liberalis, cui inuito vel volenti frequenter ventus aufert sua, eò quod stultas manus habeat, sicut accidit in illis

illis qui ex frigore dicuntur stultas manus habere. ¶ Secundo possumus in hoc prodigium à largo distinguere : quia prodigus sua non tribuit, sed perdit. In tribus casibus videtur aliquis rem suam velle perdere. Primo, cum liquoré vasi pleno super infundit. Secundo, cum in vase corrupto vel immundo ponit. Tertio, cum dat pro nihilo. Et his tribus modis possumus dicere quod perdit prodigus sua. Quasi enim ea pleno vasi infundit, quando dat ea diuitibus. Vnde Prosper in libro de vita Contemplativa: Habentibus dare nihil aliud est, quam perdere. ideo monet dominus Luc. 14. ad dandum pauperibus, dicens. Cum facis conuiuium, voca pauperes, debiles & claudos, &c. Item in eodem: Pauperes ac debiles caecos & claudos introduc huc. & Luc. 1. dicit beata Virgo, dominum esurientes impleuisse bonis. & David etiam dicit in Psalms Pauperes eius saturabo panibus. & 4. Reg. 4. legitur quod steri. oleum cum vasa plena essent. Sed quorundam oleum tunc solum fuit quando vasa plena sunt; vasis autem vacuis stat, diuitibus autem, parati sunt dare, pauperibus vero non. Prodigus etiam quasi vasi corrupto sua infundit, quando dat ea histrionibus vel aliis inhonestis personis. Contra illud Eccl. 12. Benefac humili, & ne detis impio, & iterum: Si bene feceris, scito cui bene feceris. In duobus casibus precipue non est dandum impio: scilicet cum creditur quod propter hoc iustitiam debeat negligere, vel cum propter aliquod officium inhonestum hoc querit, sicut faciunt histriones. Hier. Paria sunt, dare histrionibus, & sacrificare demonibus. Prodigus etiam pro nihilo rem suam dat, quando dat eam pro vana gloria quae nihil est in valore. vnde Io. 8. Si ego glorificabo me ipsum, gloria mea nihil est. ¶ Tertio potest distingui prodigus à largo in hoc, quod largitio ipsius quaedam est aucupatio. vnde sicut aucupes non dicuntur largi, nec liberales in aues, quantumcunque frumenti circa laqueos apponant: nec aliquis dicitur liberalis in pisces vel mures quos capere vult, etsi escam delectabilem apponat in hamo vel muscipula. Sic liberales dicendi non sunt qui ideo sua largiuntur hominibus, ut eos capiant, ut pro eis fiat si venerit aliqua electio. vnde Iere. 5. Inuenti sunt in populo meo impij, insidiantes, quasi aucupes, laqueos ponentes & pedicatas ad capiendos viros. ¶ Quarto potest distingui prodigus à largo: quia verè largus, de suo largus est: prodigus vero, de alieno frequenter. Sene. Magni animi non est qui de alieno liberalis est.

De malis quae sequuntur ex prodigalitate.

CAP. II.

Mala vero quae sequuntur ex prodigalitate haec sunt, scilicet paupertas usque ad mendicitatem. vnde Luc. 15. de filio prodigo,

digo,